

BELOFTE VAN LIEFDE

De familie O'Leary III

Susan Anne Mason

ROMAN

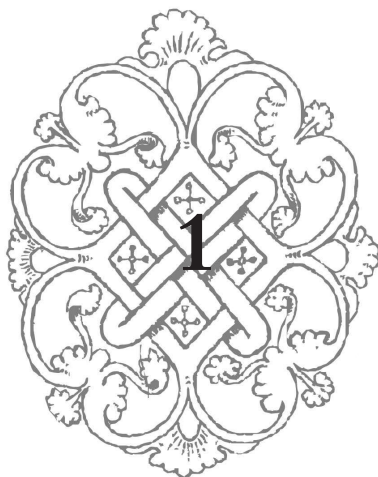
Susan Anne Mason

Belofte van liefde

Roman

Vertaald door Geraldine Damstra

KOK

September 1922
New York City

Deirdre O'Leary liep door de brede gang op de tweede verdieping van het Bellevue Hospital in Manhattan en bij elke stap die ze zette, deed haar buik pijn.

Hoe vaak was ze door deze gangen gelopen? Honderden keren, duizenden?

Eerst als ambitieuze verpleegkundestudente, later als bekwame, zelfverzekerde verpleegster. Ze was echter nooit zo bang geweest als nu.

Nog maar nauwelijks een maand geleden had ze haar baan opgezegd en nu was ze alweer terug, om de ergste reden die je maar kon bedenken.

In de zak van haar linnen jasje sloot haar hand zich om het papier dat ze in de trein vanuit Boston hiernaartoe tientallen keren had gelezen: het telegram van haar vader.

Je moeder heeft een beroerte gehad. Kom snel.

Als verpleegster wist Deirdre heel goed wat de gevaren waren en welke complicaties er zouden kunnen optreden. De kans was

groot dat mama er nog een kreeg en dat ze die niet zou overleven. Toen Deirdre het bericht van haar vader las, had ze meteen alles achtergelaten en was ze op de eerstvolgende trein naar New York gestapt.

De hakken van haar schoenen tikten staccato op de vloer van de gang en het geluid weerkaatste tegen de steriele ziekenhuis-muren. Het rook naar desinfectans en schoonmaakmiddel met dennengeur. Die geur gaf haar toch enig vertrouwen, omdat het haar eraan herinnerde dat binnen deze muren genezing plaatsvond. In de tijd dat ze hier verpleegster was, was ze er menigmaal getuige van geweest dat patiënten op wonderbaarlijke wijze genazen.

Eigenlijk verwachtte ze niets minder dan dat dit ook met haar moeder zou gebeuren.

Deirdre liep langs de wachtkamer en tot haar verbazing zat daar geen van haar broers en zussen, terwijl ze gedacht had dat ze hier de wacht zouden houden. Toen ze bij de kamer was met het nummer dat ze had doorgekregen, vertraagde ze haar pas. Bij de deur legde ze haar hand op de deurpost en bleef even staan om haar snelle ademhaling onder controle te krijgen. Voor haar familie moest het lijken alsof ze kalm was en alles onder controle had. Al was ze nog zo ontdaan, ze moest er professioneel uitzien.

Vervolgens liep ze de kamer in, waar het ongewoon stil was. Meteen schoten haar ogen naar het metalen bed dat midden in de kamer stond, waarin haar moeder doodstil onder de gebleekte witten lakens lag. Haar vader zat naast het bed, voorovergebogen over het rekje.

Deirdres onderlip trilde. Mama zag er zo breekbaar uit, net als toen ze haar bijna kwijt waren geraakt aan de zware koortsen die ze had ten gevolge van de tyfus. Deirdre en haar broer Connor hadden de ziekte ook gekregen, maar zij waren snel weer beter geworden. Mama niet; de ziekte eiste haar tol en putte haar volledig uit. Dezelfde paniek die Deirdre toen voelde, hield haar nu weer stevig in zijn greep.

Ze slaakte een beverig zuchtje en liep verder de kamer in. Haar oudste zus, Colleen, zat aan de andere kant, met gesloten ogen en haar hoofd tegen de muur. Papa was in elk geval niet alleen.

Haar vader keek op en toen hij haar zag, werden de rimpels op zijn voorhoofd minder diep. 'Dee, fijn, je bent er.'

Hij stond op en omhelsde haar. De kwetsbaarheid in zijn blauwe ogen, in schrill contract met zijn stevige postuur, zorgde ervoor dat er weinig overbleef van haar kalmte.

Ze gaf hem een kus op zijn wang. 'Hoe gaat het met haar, papa?'

'Ze is stabiel, nu. Er is inmiddels meer dan 24 uur verstreken en verder niets gebeurd; de dokter zegt dat dat een bemoedigend teken is.'

'Dat klopt.'

Deirdre pakte de kaart die aan het voeteneind van het bed hing en las de aantekeningen die erop stonden. Er stond een paar keer het woordje 'verlamd' en ze perste haar lippen op elkaar. 'Heeft de dokter gezegd welke behandeling hij aanbeveelt?' vroeg ze.

Papa's gezicht verstarde. Hij kwam naar haar toe en antwoordde nauwelijks hoorbaar: 'Daar hebben we het straks wel over. Je moeder moet nu eerst weer op krachten komen.'

Aan de andere kant van de kamer werd Colleen wakker uit haar slaap en ze rekte zich uit. 'Dee! Wat fijn!' Ze duwde zich op van haar stoel en Deirdres blik gleed naar haar gezwollen buik, waar hij bleef rusten. Weer een baby op komst? Hoe was het mogelijk dat ze dat nieuws gemist had?

Colleen sloeg haar armen stevig om Deirdre heen en zei: 'Nu jij er bent, voelen we ons allemaal een stuk beter. Als er iemand is die mama kan helpen, is het onze verpleegster.' Ze liet Deirdre weer los en vervolgde: 'Of moet ik zeggen: toekomstige arts?' Ondanks het feit dat haar zus er moe uitzag, verscheen er een twinkeling in haar violetblauwe ogen.

'Het kan me niet schelen hoe jullie me noemen, maar ik doe mijn best.' Deirdre glimlachte en vervolgde: 'Je ziet er geweldig uit. Waarom heb je me niet verteld dat ik weer tante word?'

Colleen legde een hand op haar buik. ‘Omdat we al zoveel kinderen hebben, dacht ik niet dat het je zou interesseren.’

‘Nonsens, het maakt wat je doet alleen maar nog geweldiger. Je runt samen met Rylan het weeshuis, hebt twee kinderen geadopteerd, twee van jezelf en nu er is er nog één onderweg...’ Ze draaide haar hoofd schuin en vervolgde: ‘Vergeleken met wat jij allemaal doet, stelt mijn opleiding tot arts niets voor. Bovendien, baby’s vervelen nooit, of wel, papa?’

‘Niet als het mijn kleinkinderen zijn.’ Terwijl zijn blik afdwaalde naar het bed, deed hij een zwakke poging te glimlachen, alsof hij zich zorgen maakte dat mama niet meer in staat zou zijn de verwachte uitbreiding van de familie mee te maken.

‘Waar is iedereen?’ vroeg Deirdre. ‘Ik had verwacht dat de wachtkamer vol zou zitten met broers en zussen.’

Papa ging weer naast het bed zitten. ‘De anderen waren hier, maar zijn weer weg. We hebben een schema, zodat je moeder nooit alleen is.’

Deirdre schrok en er gleeed een rilling langs haar rug.

Colleen legde een hand op papa’s schouder en zei: ‘Nu we het daar toch over hebben, ik moet naar huis, want de kinderen komen zo uit school.’ Ze gaf hem een kus op zijn wang en omhelsde Deirdre nogmaals. ‘We spreken elkaar snel.’

Toen Colleen weg was, keek Deirdre haar vader aan. ‘Hebben de artsen gezegd of mama al buiten gevaar is?’

Hij stond op en gebaarde naar de gang. Ze volgde hem. Hij leek de hele gang te vullen met zijn grote lichaam. ‘De dokters willen niet veel kwijt, alleen dat haar conditie niet verslechterd is.’

Deirdre beet op haar lip. ‘Hebben ze ook maar enige hoop gegeven dat ze haar armen en benen weer zal kunnen gebruiken?’

In papa’s kaak trilde een spiertje, een duidelijk teken dat hij bang was. Hij schudde zijn hoofd en antwoordde: ‘Ze zeggen dat ze niets kunnen doen. Ik kreeg te horen dat ik me erop moet voorbereiden dat ze blijvend verlamd zal zijn.’

‘Maar er is toch wel een of andere soort behandeling –’

Papa maakte plaats voor een zaalhulp die langskwam met een mop en een emmer. 'Er zijn een paar mensen voor me aan het kijken wat de beste mogelijkheden zijn in het land.'

Deirdre kreeg het gevoel dat haar keel werd dichtgeknepen en ze moest eerst slikken voordat ze iets kon zeggen. 'U denkt er toch niet over om mama in een instelling te stoppen?' Ze vroeg het fluisterend, maar haar stem weergalmde door de gang.

'Natuurlijk niet, ik ben van plan een specialist in huis te nemen.'

'Gelukkig,' zei ze opgelucht en de spieren in haar schouders ontspanden zich. Heel even was ze bang geweest dat haar vader zijn verstand had verloren.

Papa sloeg zijn arm om haar heen en ze liepen terug naar mama's kamer. 'Je oom Victor heeft trouwens een dokter in gedachten. Eén in Toronto, die opmerkelijke vooruitgang boekt bij mannen met gewonde ledematen. Hij gaat met hem praten en meldt zich dan weer bij me. In de tussentijd,' zei hij, terwijl hij zich omdraaide en haar aankeek, 'wil ik graag van je weten of je naar huis komt om voor je moeder te zorgen.' Verontschuldigd voegde hij eraan toe: 'Brianna en Colleen hebben het aangeboden, maar zij hebben allebei een jong gezin. En jij bent het best gekwalificeerd.' Er klonk iets van trots door in zijn stem.

Deirdre zweeg even en was blij met die laatste opmerking. Toen ze hem verteld had dat ze verpleegster wilde worden, was hij absoluut niet enthousiast. En nog minder toen ze besloot medicijnen te gaan studeren.

Beelden van de campus van de geneeskundefaculteit in Boston schoten door haar hoofd. Ze zat er nog maar een paar weken en was er nauwelijks aan gewend college te volgen. Haar professoren hadden haar verzekerd dat ze begrip hadden voor het feit dat ze weg moest, maar hoelang zouden ze haar plek vrijhouden als er zoveel studenten waren die stonden te dringen om toegelaten te worden?

Slimmere, veel betere studenten.

Haar gedachten gingen naar Jeffrey. Ze dacht eraan hoeveel ze al voor deze carrière had opgeofferd.

Toch was één blik op het smekende gezicht van haar vader genoeg om alle twijfel te laten verdwijnen. ‘Natuurlijk, papa, ik zou nergens anders willen zijn.’

Ze bad alleen dat de studievertraging, hoe kortstondig ook, haar droom om kinderarts te worden niet in de weg zou staan.

‘Dit is het, Fred. Nog één keer en dan kun je stoppen voor vandaag.’ Matthew Clayborne bracht het verschrompelde been van de soldaat in een hoek van 45 graden en telde een volle minuut af, terwijl Fred de positie volhield.

Het zweet gutste van het voorhoofd van de man. Ten slotte liet hij zijn been zakken, en hij gromde: ‘Als het uw bedoeling was me pijn te doen, doc, dan is dat aardig gelukt.’

Terwijl Matthew het ijzeren gewicht losmaakte en van Freds scheenbeen haalde, bekropen hem twijfels. Had hij te veel van de man gevraagd tijdens de tweede behandeling van deze week?

Fred keek hem grijnzend aan, waardoor de rimpels in zijn van pijn vertrokken gezicht verzachtten. ‘Relax, doc, ik maak maar een grapje.’ Hij pakte de kruk die naast hem tegen de muur stond, duwde zichzelf overeind en strompelde naar zijn rolstoel. ‘Ondanks het feit dat het pijn deed, voelde het eigenlijk best goed. Alsof de oefeningen helpen.’

Een golf van opluchting ging door Matthew heen. ‘Blij dat te horen,’ zei hij. ‘Als je hard blijft werken, zou je over zes maanden of minder uit die rolstoel moeten zijn.’ Vervolgens draaide hij zich om en maakte een aantekening in het dossier van de man.

Het verhaal van Fred was zoals dat van de meeste van Matthews patiënten: hij was jong en fit, maar raakte gewond in de oorlog, werd invalide en naar huis gestuurd.

Zoals Matthew bijna ook was overkomen.

Fred manoeuvreerde zijn stoel door de kamer. 'Tot volgende week, doc. Tenzij een knap meisje me een beter voorstel doet.' Grinnikend pakte hij zijn hoed van een lage boekenkast naast de deur.

Terwijl Matthew over de binnenkant van zijn eigen slechte been wreef, verbaasde hij zich erover dat het Fred zo goed lukte opgewekt te blijven. Matthew kon tenminste nog lopen, zij het dat hij licht met zijn been trok.

'Wat hoor ik daar over een knap meisje?' In de deuropening verscheen Marjorie, de vrouw van Fred, met aan haar hand een jongetje.

Freds gezicht veranderde compleet, en de pijn op zijn gezicht maakte plaats voor een lach. 'Daarmee bedoel ik jou natuurlijk, schatje. Jij bent het enige knappe meisje in mijn leven.'

Marjories gespeelde boze blik veranderde in een oogverblindende glimlach en het was duidelijk te zien dat ze heel veel van haar man hield. 'Juiste antwoord, meneer Knox.' Ze boog zich voorover en kustte hem.

Matthew draaide zich om, niet in staat om de hevige jaloezie die hij voelde opkomen, te onderdrukken. Al zou Fred nooit meer kunnen lopen, betwijfelde Matthew het of het invloed zou hebben op Marjories toewijding aan hem. Besepte de man wel hoe gelukkig hij was? Er schoten allemaal onaangename beelden van Priscilla door Matthews hoofd. Hij zou nooit de walging in haar ogen vergeten toen ze het lelijke litteken zag dat over de volle lengte van zijn bovenbeen zat nadat hij terugkwam van overzee.

Freds zontje, Harry, gaf een luide schreeuw, waardoor Matthew opschrok uit zijn sombere gedachten. Het jochie sprong bij Fred op schoot en sloeg zijn armpjes om zijn nek. 'Papa, kunnen we nu naar de snoepwinkel?' vroeg hij met een geestdrift die als een elektrische stroom door de kamer pulste.

'Dat hangt ervan af, jongeman. Ben je lief geweest voor mama, terwijl jullie zaten te wachten?' vroeg Fred, terwijl hij naar het jongetje keek, dat op zijn schoot zat te draaien.

‘De meeste tijd wel. Mama heeft maar één keer “Harrison” tegen me hoeven zeggen.’

Freds mond trilde. ‘Nou, dan denk ik dat je wel wat drop en een paar gomballen hebt verdiend, vind je ook niet, mama?’ vroeg hij met een knipoog aan zijn vrouw.

Marjorie lachte. ‘Als ik ook maar wat krijg,’ zei ze.

De jongen sprong op en rende door de kamer. Matthew keek verbaasd maar ook bewonderend naar de jongen, en probeerde zich voor te stellen dat zijn fragiele dochtertje Phoebe ook zoveel ongebreidelde energie had.

Marjorie draaide zich om naar Matthew. ‘Hoe ging het vandaag met Fred, dokter Clayborne?’ vroeg ze, waarbij onmiskenbaar hoop doorklonk in haar stem.

Matthew gaf een kort knikje en antwoordde: ‘Hij doet het uitstekend. Als hij zoveel progressie blijft maken, kan hij misschien eind van het voorjaar uit die rolstoel.’ Door het zo te stellen, gaf hij zichzelf – en Fred – meer tijd dan hij verwachtte nodig te hebben.

Als Marjorie de moed verloor omdat de therapie nog zo lang zou duren, dan wist ze dat goed te verbergen. ‘Ik wil u nogmaals danken voor alles wat u doet, dokter. Als ik bedenk hoeveel jaar Fred verspild heeft omdat niemand bereid was om met hem te werken...’ Ze beet op haar lip en maakte haar zin niet af. ‘Ik dank God nog elke dag dat we bij u terecht zijn gekomen.’

Matthew zag dat haar blauwe ogen vochtig werden, en hij deed een stap achteruit, bang als hij was dat ze misschien zou proberen hem te omhelzen. ‘Uw man doet al het werk. Hij verdient uw lof, niet ik.’

Ze legde haar hand op de schouder van haar man en glimlachte. ‘Jullie verdienen allebei lof. Tot ziens, dokter.’

Meteen toen het jonge gezin weg was en hij weer heerlijk alleen, voelde Matthew de spanning van zich afglijden en kon hij weer normaal ademen. Hij liep naar de werktafel en maakte nog een paar aantekeningen voor de volgende behandelsessie.

Vervolgens haalde hij zijn horloge uit zijn vestzakje. Nog tien minuten, dan kwam zijn volgende patiënt. Helaas stond meneer Worthington bij lange na niet zo open voor zijn behandeling als Fred Knox.

Er werd kort op de deur geklopt. Matthew keek op en zag dokter Victor Fullman, de medisch directeur, de kamer binnenkomen. Een jaar of vier geleden was Matthew bij de staf in het Toronto Military Hospital gekomen, en Victor was zijn baas.

‘Dag, Matthew. Kan ik even met je praten?’

Matthew deed zijn best om niet te laten blijken dat hij verbaasd was. Het was zeer ongebruikelijk dat Victor naar de behandelruimte kwam. Normaal gesproken liet hij het Matthew weten als hij hem wilde spreken en dan moest hij naar zijn kantoor komen. ‘Natuurlijk, Victor. Is er iets?’

De rijzige man liep naar hem toe en zei: ‘Ik heb een verzoek gekregen en wil graag dat jij daar zo snel mogelijk mee aan de slag gaat.’

Te oordelen naar de aarzelende blik in Victors ogen, zou Matthew het niet leuk vinden. Matthew haalde zijn leesbril van zijn hoofd en legde hem voorzichtig op de werktafel. ‘Wat was het verzoek?’

‘Ik kreeg een telefoontje van een goede vriend in New York,’ antwoordde Victor en hij sloeg zijn armen over elkaar voor zijn brede borst. ‘Zijn vrouw heeft een beroerte gehad en is verlamd aan één kant van haar lichaam.’

‘Wat erg dat te horen,’ zei Matthew en hij stond op van de kruk waarop hij zat.

‘De neuroloog van het Bellevue geeft niet veel hoop dat ze haar ledematen weer zal kunnen gebruiken. James is echter een koppige Ier en weigert te accepteren dat dit de prognose is.’ Victor glimlachte, en er verschenen allemaal kleine rimpeltjes rond zijn ogen.

Matthew wachtte en zei niets, want hij wist nog steeds niet wat hij daarmee te maken had.

Victor rechtte zijn rug. ‘Ik zou graag willen dat je mevrouw O’Leary aanneemt als privépatiënte. Beschouw het maar als een persoonlijke gunst voor mij.’

Matthew fronste zijn wenkbrauwen, want het woordje ‘privé’ zorgde ervoor dat er allemaal alarmbellen afgingen. ‘Wil meneer O’Leary zijn vrouw hiernaartoe laten brengen?’

Victor keek hem doordringend aan. ‘Nee, ik wil dat je naar hem toe gaat. Hij woont op een groot landgoed op Long Island, en daar zou –’

‘Geen sprake van.’ Matthew liep naar het smalle rechthoekige raampje in de muur, dat uitkeek op straat. Hij staaarde naar de voeten die voorbijliepen over de stoep, terwijl zijn hart onregelmatig klopte in zijn borst. Hoe kon Victor hem dit voorstellen? Hij wist hoe belangrijk het voor Matthew was om de soldaten te helpen. De geringste vertraging in hun behandeling kon hun progressie weken, zo niet maanden vertragen. ‘Ik kan mijn patiënten hier niet in de steek laten.’

‘Dokter Marlboro kan voor je invallen tot je terug bent.’

Matthew draaide zich pijlsnel om en zei: ‘Dokter Marlboro heeft geen idee wat ik met deze mannen doe.’

Victor gaf geen krimp. ‘Je zou het hem kunnen vertellen, voordat je vertrekt.’

Matthew deed zijn mond open, klaar om alle redenen op te sommen waarom dat onmogelijk was, maar bij het zien van de stalen blik in Victors ogen, zweeg hij. Het had geen zin om zijn adem te verspillen aan verklaringen die zijn baas toch gewoon allemaal zou tegenspreken. ‘Geen sprake van, Victor, ik blijf erbij. Als je me nu wilt excuseren, ik moet de spullen klaarzetten voor mijn volgende patiënt.’

‘Zei je vorige week niet dat de vraag naar je diensten minder wordt? Dat je erover nadenkt om een nieuwe weg in te slaan met je praktijk? Dit zou de kans voor je zijn om je technieken uit te testen op iemand die verlamd is geraakt door een beroerte.’

Het was waar, hij had minder patiënten. De meesten hadden

het maximale bereikt van wat mogelijk was; een aantal anderen vertrouwde nog op de behandelsessies, om te voorkomen dat hun spieren verschrompelden. Wilde Matthew zijn praktijk vitaal houden, dan had hij meer patiënten nodig. De gedachte aan een dergelijke drastische verandering, het feit dat hij dan misschien naar een ander gebouw moest, bezorgde hem echter rillingen.

‘Het spijt me, Victor. Als ze hiernaartoe zou komen, zou ik erover nadenken, maar ik kan nu gewoon de stad niet uit.’ *Niet nu Phoebe zo zwak is.* Victor keek hem nog steeds doordringend aan en Matthew hield zijn adem in.

Uiteindelijk boog Victor zijn hoofd. ‘Ik begrijp dat het een moeilijke beslissing is, vooral gezien je persoonlijke omstandigheden. Toch vraag ik je om erover na te denken. James O’Leary is als een broer voor mij. Als ik hem ergens mee kan helpen, moet ik dat proberen.’

Nadat Victor weg en de deur dicht was, slaakte Matthew een diepe zucht. Deze strijd zou zijn mentor niet winnen. Hoezeer Matthew ook bij de man in het krijt stond, hij zou nooit weggaan uit Toronto en Phoebe in de steek laten, om een rijke dame te bedienen.

Daar hadden zijn dochter en collega-soldaten hem te veel voor nodig.

De familie O'Leary III

Wanneer moeder O'Leary een beroerte krijgt, pauzeert dochter Deirdre haar studie geneeskunde om voor haar te zorgen. Op verzoek van haar vader vraagt ze de befaamde dokter Matthew Clayborne of hij Mrs. O'Leary wil behandelen. Matthew wil echter gewoon zijn werk in Toronto blijven doen en – nog belangrijker – zich als weduwnaar om zijn dochter Phoebe bekommeren.

Maar Deirdre laat zich niet zomaar wegsturen. Sinds haar verloofde haar verlaten heeft, wil ze zich niet meer door mannen laten leiden en komt ze voor zichzelf op. Ze wil de behandelingen zélf leren, ook als het haar door Matthew niet makkelijk gemaakt wordt.

De zwakke gezondheid van Phoebe maakt dat Matthew gedwongen is om toch het aanbod van de O'Leary's aan te nemen. Phoebe kan aansterken op het landgoed van de familie op Long Island en Matthew zal in ruil daarvoor Mrs. O'Leary behandelen. Al snel verbetert de gezondheid van zowel Phoebe als Mrs. O'Leary. Deirdre hoopt haar studie weer op te kunnen pakken en Matthew zijn oude leven in het noorden. Of wordt alles anders en kunnen ze niet zonder elkaar?

Belofte van liefde is het derde deel in Susan Anne Masons serie over de Ierse immigrantenfamilie O'Leary, die zich aan het begin van de twintigste eeuw vestigt op Long Island. De auteur baseerde deze serie op de geschiedenis van haar eigen voorouders.

ISBN 978 90 297 2771 6

9 789029 727716

KOK

www.kok.nl | NUR 342